Віталій С. Ніценко[1], Оксана О. Казак[2], Андрій Р. П'яста[3]

ІНСТИТУЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Визначено вирішальну роль інтелектуального потенціалу регіону як базового чинника посткризового відновлення економіки України в умовах цифровізації та воєнних викликів. Доведено, що ефективність формування та використання цього потенціалу визначається якістю інституційного середовища, зокрема системою захисту інтелектуальної власності та механізмами державно-приватного партнерства. Систематизовано фінансові інструменти підтримки інтелектуального потенціалу, а саме бюджетне фінансування, венчурний капітал, гранти та податкові пільги, із визначенням джерел, цільової аудиторії та очікуваних результатів для кожного. Проаналізовано вплив цифровізації на освітній процес, наукові дослідження та інноваційну діяльність, а також виокремлено нові компетенції, необхідні для функціонування в цифровій економіці, зокрема цифрову грамотність, аналіз даних, системне мислення та мережеву взаємодію. Охарактеризовано регіональні особливості формування інтелектуального потенціалу за типами регіонів, тобто столичні, промислові центри, університетські міста та периферійні, із визначенням їхніх переваг, викликів та стратегічних пріоритетів. Виявлено, що диференційована регіональна політика є необхідною умовою подолання нерівності між регіонами, яка посилюється через різний рівень доступу до цифрової інфраструктури. Розглянуто сучасний стан інноваційного розвитку України в розрізі ключових секторів, зокрема IT-індустрії, біотехнологій, агротеху, фінтеху та енерготехнологій, з оцінкою наявного потенціалу та необхідних заходів для його реалізації. Запропоновано систему стратегічних управлінських рішень, що охоплює цифрову трансформацію економіки, розвиток стартап-екосистеми, інтеграцію в європейський дослідницький простір, збереження та повернення талановитих фахівців. Зроблено висновок, що підвищення ефективності використання інтелектуального потенціалу регіонів України можливе лише за умови узгодженої взаємодії стратегій рівня підприємства, державної політики підтримки та міжнародного співробітництва, що забезпечує перехід від ресурсоємних до знаннєвоємних моделей економічного зростання.

Ключові слова: *інтелектуальний потенціал регіону, цифровізація, інституційне середовище, фінансові інструменти, венчурний капітал, регіональна політика, інноваційний розвиток, стартап-екосистема, людський капітал, знаннєвоємна економіка.*

Рис. 2. Табл. 2. Літ. 21.

DOI: 10.32752/1993-6788-2026-1-296-471-481

[1] https://orcid.org/0000-0002-2185-0341

[2] https://orcid.org/0000-0003-2088-9022

[3] https://orcid.org/0009-0004-9812-3996

[1] Ivano-Frankivsk National Technical Oil and Gas University, Ivano-Frankivsk. Ukraine.
[2] Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Kyiv. Ukraine.
[3] Ivano-Frankivsk National Technical Oil and Gas University, Ivano-Frankivsk. Ukraine.

© Vitalii Nitsenko, Oksana Kazak, Andrii Piasta, 2026

Vitalii Nitsenko, Oksana Kazak, Andrii Piasta

INSTITUTIONAL AND ECONOMIC FOUNDATIONS FOR BUILDING A REGION'S INTELLECTUAL POTENTIAL IN THE CONTEXT OF DIGITALIZATION AND INNOVATIVE DEVELOPMENT

The decisive role of a region's intellectual potential as a fundamental factor in Ukraine's post-crisis economic recovery amid digitalization and military challenges has been identified. It has been demonstrated that the effectiveness of developing and utilizing this potential is determined by the quality of the institutional environment, particularly the intellectual property protection system and public-private partnership mechanisms. Financial instruments for supporting intellectual potential—namely, budget funding, venture capital, grants, and tax incentives—have been systematized, with the identification of sources, target audiences, and expected outcomes for each. The impact of digitalization on the educational process, scientific research, and innovation activities is analyzed, and new competencies necessary for functioning in the digital economy are identified, specifically digital literacy, data analysis, systems thinking, and networked interaction. Regional characteristics of intellectual potential development are described by region type – namely, capital cities, industrial centers, university towns, and peripheral areas – with an identification of their advantages, challenges, and strategic priorities. It is found that a differentiated regional policy is a necessary condition for overcoming inequality between regions, which is exacerbated by varying levels of access to digital infrastructure. The current state of Ukraine's innovation development is examined across key sectors, including the IT industry, biotechnology, agrotech, fintech, and energy technologies, with an assessment of existing potential and the necessary measures for its realization. A system of strategic management decisions is proposed, covering the digital transformation of the economy, the development of a startup ecosystem, integration into the European Research Area, and the retention and return of talented specialists. It is concluded that improving the efficiency of utilizing the intellectual potential of Ukraine's regions is possible only through the coordinated interaction of enterprise-level strategies, state support policies, and international cooperation, ensuring the transition from resource-intensive to knowledge-intensive models of economic growth.

Keywords: *regional intellectual potential, digitalization, institutional environment, financial instruments, venture capital, regional policy, innovative development, startup ecosystem, human capital, knowledge-intensive economy.*

Peer-reviewed, approved and placed: *13.02.2026*

Постановка проблеми. У контексті прискореної цифровізації економіки та посилення глобальної конкуренції за висококваліфіковані кадри дедалі очевиднішою стає необхідність формування дієвої системи інституційно-економічного забезпечення розвитку інтелектуального потенціалу регіонів, здатної функціонувати навіть в умовах воєнної агресії та масового переміщення населення. Проте за наявності широкого спектру фінансових інструментів – від бюджетного фінансування освітніх установ до венчурного капіталу та міжнародних грантів – виникає проблема їх координації та визначення тих важелів, які реально стимулюють накопичення інтелектуального капіталу, а не лише формально підтримують поточну діяльність наукових установ [1-3]. Структурна асиметрія між великими містами, які концентрують університети, дослідницькі центри та інноваційну інфраструктуру, і периферійними регіонами, що стикаються з хронічним відтоком талантів та обмеженим доступом до цифрових ресурсів, ставить під

сумнів здатність існуючої моделі регіональної політики забезпечити рівномірний розвиток інтелектуального потенціалу та перетворити наявний людський капітал України на стійку конкурентну позицію в глобальній інноваційній економіці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна наукова література з проблематики інституційно-економічних засад формування інтелектуального потенціалу регіону в умовах цифровізації інноваційного розвитку засвідчує зростаючий інтерес дослідників до пошуку ефективних механізмів узгодження інституційних правил, фінансових інструментів та цифрових технологій. Так В. Мельник [4] розглядає інтелектуальний потенціал як основу інноваційного середовища та обґрунтовує значення інтегрованого мислення для адаптації до суспільних трансформацій. К. Сахарова [5] аналізує організаційний механізм управління розвитком інтелектуального потенціалу регіону, доводячи, що реалізований потенціал перетворюється на інтелектуальний капітал – актив, що забезпечує вирішення стратегічних завдань сталого розвитку.

На думку Д. Мосійчук та М. Шашина [6] особливого значення набуває інституційне забезпечення просторового розвитку регіонів в умовах цифровізації, наголошуючи на розвитку цифрової інфраструктури, інноваційних екосистем та доступі до цифрових технологій для всіх верств населення як чинника зменшення регіональних розбіжностей. Ю. Приходько [7] аргументує, що цифровізація інституціонального середовища підвищує інституційну ефективність через автоматизованість, прозорість та скорочення трансакційних витрат, створюючи передумови для формування інтелектуального потенціалу.

Наукові погляди О. Перепелюкова та Д. Хіцан [8] обґрунтовують важливість інтелектуального капіталу для відновлення регіонів України та необхідність імплементації міжнародного досвіду захисту прав інтелектуальної власності. О. Сидоров [9] досліджує трансформацію управління інтелектуальним потенціалом підприємства в умовах переходу до цифрової економіки, здійснюючи декомпозицію факторів впливу. Б. Дергалюк [10] виокремлює чинники формування інтелектуального капіталу регіонів, серед яких економічний розвиток, демографічна ситуація, структура попиту на робочу силу та спрямованість освітньої політики. Л. Бояркіна та Е. Бойченко [11] пропонують концепцію життєвого циклу ризику, що дозволяє оцінювати вплив ризикових ситуацій на формування інтелектуальних активів.

Таким чином, наявні наукові праці демонструють консенсус щодо необхідності системного підходу до формування інтелектуального потенціалу регіонів. Однак питання комплексної адаптації інституційно-економічних механізмів до умов прискореної цифровізації та воєнного стану в Україні, зокрема подолання структурної асиметрії між різними типами регіонів та інтеграції принципів сталого розвитку, залишається недостатньо дослідженим.

Метою роботи є системний аналіз інституційно-економічних засад формування інтелектуального потенціалу регіонів України та обґрунтування стратегічних управлінських рішень, спрямованих на подолання регіональної асиметрії, активізацію цифрової трансформації освітньо-наукової сфери та

підвищення конкурентоспроможності національної економіки в умовах воєнних викликів та глобальної конкуренції за таланти.

Основні результати дослідження. Інтелектуальний потенціал регіону являє собою сукупність знань, навичок, компетенцій та творчих здібностей населення, які можуть бути використані для економічного розвитку та інноваційної діяльності. В умовах цифровізації цей потенціал набуває особливого значення, оскільки стає основою для створення високотехнологічних продуктів та послуг. Формування інтелектуального потенціалу вимагає комплексного підходу, що включає розвиток освітньої системи, наукових досліджень та інноваційної інфраструктури. Ефективне використання цього потенціалу залежить від якості інституційного середовища та економічних механізмів його підтримки.

Інституційні засади формування інтелектуального потенціалу включають систему формальних та неформальних правил, норм і організацій, що регулюють процеси створення, накопичення та використання знань. До формальних інститутів належать законодавчі акти у сфері освіти, науки та інновацій, система захисту інтелектуальної власності, механізми державної підтримки наукових досліджень. Неформальні інститути включають культурні традиції, соціальні норми, що сприяють розвитку творчості та інноваційності. Ефективність цих інститутів визначає здатність регіону залучати, утримувати та розвивати талановитих фахівців. Водночас сама по собі інституційна архітектура не забезпечує розвитку інтелектуального потенціалу без потужних економічних механізмів [12].

Економічні засади формування інтелектуального потенціалу регіону базуються на створенні ефективних механізмів фінансування освіти, науки та інноваційної діяльності. Це включає бюджетне фінансування державних освітніх та наукових установ, податкові пільги для інноваційних підприємств, грантову підтримку наукових проектів. Важливу роль відіграють механізми державно-приватного партнерства, що дозволяють об'єднати ресурси держави та бізнесу для реалізації масштабних проектів. Ефективна економічна політика має забезпечувати баланс між короткостроковими потребами та довгостроковими інвестиціями в людський капітал [12]. Для наочності ключові фінансові інструменти підтримки інтелектуального потенціалу разом із джерелами фінансування, цільовою аудиторією та очікуваними результатами зведено в Таблицю 1.

Таблиця 1. **Фінансові інструменти підтримки інтелектуального потенціалу регіону,** *складено на основі [12]*

Фінансовий інструмент	Джерело фінансування	Цільова аудиторія	Очікуваний результат
Бюджетні кошти	Державний/місцевий бюджет	Освітні установи, НДІ	Базове фінансування
Венчурний капітал	Приватні інвестори	Стартапи, інноваційні проекти	Комерціалізація розробок
Гранти	Міжнародні організації	Дослідники, студенти	Наукові досягнення
Податкові пільги	Бюджетні втрати	Інноваційні підприємства	Стимулювання інновацій

Фінансові інструменти, наведені вище, включають різноманітні форми інвестицій у людський капітал та інноваційну інфраструктуру. Венчурне фінансування стартапів та високотехнологічних проектів сприяє комерціалізації наукових розробок та створенню нових робочих місць для висококваліфікованих фахівців. Програми стипендій та грантів для талановитої молоді забезпечують доступ до якісної освіти та наукової діяльності. Інвестиції в цифрову інфраструктуру створюють технологічну основу для розвитку інноваційної економіки та підвищення продуктивності інтелектуальної праці. Саме цифровізація виступає тим каталізатором, який здатен радикально прискорити всі зазначені процеси.

Цифровізація кардинально змінює підходи до формування та використання інтелектуального потенціалу регіонів. Впровадження цифрових технологій в освітній процес дозволяє персоналізувати навчання, забезпечити доступ до світових освітніх ресурсів та підвищити якість підготовки фахівців. Платформи онлайн-навчання, віртуальні лабораторії та системи дистанційної освіти розширюють можливості для безперервного професійного розвитку. Цифрові інструменти також сприяють розвитку нових форм співпраці між науковими установами, бізнесом та державними органами. Розвиток цифрової економіки створює нові вимоги до компетенцій працівників та стимулює попит на фахівців у сфері інформаційних технологій, аналізу даних, штучного інтелекту. Це призводить до трансформації освітніх програм та появи нових спеціальностей, орієнтованих на потреби цифрової економіки. Регіони, які успішно адаптуються до цих змін, отримують конкурентні переваги у залученні інвестицій та талантів. Водночас цифровізація вимагає значних інвестицій в інфраструктуру та підготовку кадрів, що може поглиблювати нерівність між регіонами. Як систематизовано в Таблиці 2, різні сфери цифровізації спричиняють специфічний вплив на освіту та вимагають формування нових компетенцій [13].

Таблиця 2. **Вплив цифровізації на освіту та формування нових компетенцій,** *складено на основі [13]*

Сфера цифровізації	Технології	Вплив на освіту	Нові компетенції
Освітній процес	ШІ, VR/AR, хмарні технології	Персоналізація навчання	Цифрова грамотність
Наукові дослідження	Великі дані, машинне навчання	Прискорення досліджень	Аналіз даних
Інноваційна діяльність	IoT, блокчейн, робототехніка	Нові продукти та послуги	Системне мислення
Управління знаннями	Платформи співпраці	Обмін досвідом	Мережева взаємодія

Ця нерівність між регіонами, значною мірою зумовлена регіональними особливостями формування інтелектуального потенціалу. Формування інтелектуального потенціалу має виражені регіональні особливості, що зумовлені історичними традиціями, економічною спеціалізацією, географічним

розташуванням та рівнем розвитку інфраструктури. Великі міста та промислові центри зазвичай мають кращі можливості для концентрації освітніх та наукових установ, що створює агломераційні ефекти та сприяє формуванню інноваційних кластерів. Периферійні регіони стикаються з проблемами відтоку талантів та обмеженими ресурсами для розвитку інтелектуального потенціалу. Це вимагає розробки диференційованих підходів до регіональної політики розвитку людського капіталу. Узагальнену характеристику різних типів регіонів за їхніми перевагами, викликами та стратегічними пріоритетами подано на рисунку 1 [14].

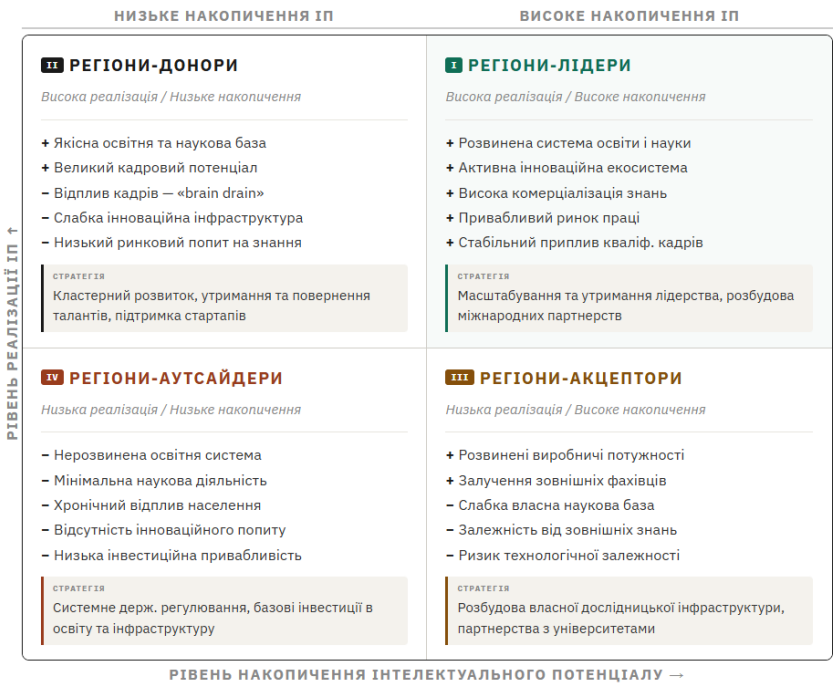

Рис. 1. **Типологія регіонів за особливостями формування інтелектуального потенціалу,** *складено на основі [14]*

Успішні регіони, як видно з рисунка, характеризуються наявністю потужних університетів, дослідницьких центрів, високотехнологічних підприємств та розвиненої інноваційної інфраструктури. Вони активно залучають міжнародні інвестиції, реалізують програми академічної мобільності та розвивають партнерські відносини з провідними світовими центрами. Такі регіони формують привабливе середовище для життя та роботи висококваліфікованих фахівців, що включає якісні освітні послуги, культурну інфраструктуру та можливості для кар'єрного зростання. Це створює позитивний цикл розвитку, коли успіх породжує нові можливості для подальшого зростання. В контексті глобальних трендів подібні регіональні стратегії набувають особливого значення для інноваційного розвитку України.

Інноваційний розвиток України відбувається в умовах глобальної конкуренції за таланти та інвестиції, що вимагає адаптації до міжнародних стандартів та кращих практик. Країна має значний потенціал у сфері інформаційних технологій, що підтверджується успіхами українських IT-компаній на світовому ринку. Однак реалізація цього потенціалу стримується недосконалістю інституційного середовища, обмеженістю фінансових ресурсів та недостатньою координацією між різними рівнями управління. Воєнні дії також створюють додаткові виклики для збереження та розвитку інтелектуального потенціалу країни. У Таблиці 4 наведено оцінку поточного стану, потенціалу розвитку для ключових секторів української економіки [15].

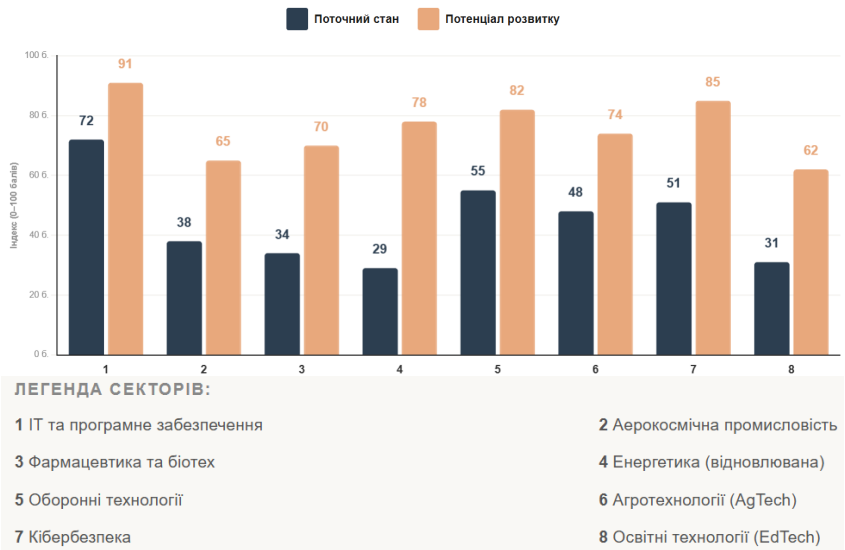

Рис. 2. **Поточний стан та потенціал розвитку високотехнологічних секторів України,** *складено на основі [12]*

Стратегічні напрями інноваційного розвитку України, враховуючи дані Рис. 2, включають цифрову трансформацію економіки, розвиток високотехнологічних галузей, інтеграцію в європейський дослідницький простір та створення сприятливого середовища для інновацій. Особлива увага приділяється розвитку стартап-екосистеми, підтримці молодих інноваторів та комерціалізації наукових розробок. Важливим завданням є також збереження та повернення талантів, які виїхали за кордон, через створення конкурентоспроможних умов для професійної діяльності. Це вимагає комплексних реформ у сфері освіти, науки, оподаткування та регулювання бізнесу. Разом із тим, на шляху реалізації цих стратегій існують потужні виклики, які потребують окремого аналізу [16-21].

Основними викликами для формування інтелектуального потенціалу регіонів України є демографічна криза, міграція населення, недостатнє

фінансування освіти та науки, слабкість інноваційної інфраструктури. Воєнний конфлікт значно ускладнює ситуацію, призводячи до руйнування освітніх установ, переміщення населення та відтоку кваліфікованих кадрів. Водночас криза може стати каталізатором для прискорених реформ та модернізації економіки. Важливо використати можливості міжнародної підтримки для відбудови та розвитку інноваційного потенціалу країни на новій технологічній основі.

Висновки. Ефективність формування та використання інтелектуального потенціалу регіонів України в умовах цифровізації економіки, воєнної агресії та глобальної конкуренції за таланти визначається передусім здатністю до синхронізації трьох ключових складових: якості інституційного середовища, достатності фінансових механізмів підтримки та адаптивності регіональної політики. Системна проблема полягає не в абсолютному дефіциті інтелектуальних ресурсів, а в нерівномірності їх розподілу між столичними, промисловими, університетськими та периферійними регіонами, що відтворює структурну асиметрію доступу до якісної освіти, цифрової інфраструктури та ринків інноваційної праці.

Традиційні моделі регіонального розвитку, орієнтовані на екстенсивне нарощування освітніх установ без належної координації з бізнесом, вичерпали себе в умовах цифрових трансформацій. Подальший розвиток потребує переходу до знаннєво-орієнтованих моделей, які базуються на персоналізації освітніх траєкторій, впровадженні цифрових платформ співпраці між наукою та виробництвом, а також інтеграції українських дослідницьких центрів до європейського інноваційного простору. Успішна реалізація такого переходу можлива лише за умови узгодження стратегій на рівні окремих підприємств, регіональної влади, державної політики та міжнародного співробітництва.

Перспективи подальших досліджень доцільно зосередити на таких напрямах: розробка та апробація методик кількісної оцінки інтегрального інтелектуального потенціалу регіонів з урахуванням цифрової та воєнної складових; аналіз економічної ефективності різних моделей державно-приватного партнерства у фінансуванні освітньо-наукової діяльності; вивчення довгострокового впливу інституційних реформ на збереження та повернення талановитих фахівців; дослідження механізмів подолання цифрового розриву між регіонами через розвиток дистанційної освіти, віртуальних лабораторій та платформ онлайн-співпраці; оцінка потенціалу інтеграції штучного інтелекту, великих даних та інтернету речей у регіональні системи управління знаннями як чинника підвищення стійкості регіонів до зовнішніх шоків.

1. Nitsenko, V.S. Innovative development of the oil and fat industry in the context of the functioning of agricultural holdings: the case of Ukraine. Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва, Серія „Економічні науки". 2020. № 2. С. 360-364. https://doi.org/10.31359/2312-3427-2020-2-371

2. Nitsenko, V.S., Hanzhurenko, I.V., Ingram K.L The potential for development of oil and fat industry enterprises. Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва, Серія „Економічні науки". 2020. № 3. С. 226-238. https://doi.org/10.31359/2312-3427-2020-3-226

3. Данкевич А. Є., Ніценко В. С., Шпак А. Д., Липовий Д. В. Професійна етика економіста та соціальна відповідальність бізнесу в умовах інноваційних змін: корпоратизація, цифровізація,

євроінтеграція та креативна економіка. Міжнародний науковий журнал "Інтернаука". Серія: "Економічні науки". 2025. № 4. https://doi.org/10.25313/2520-2294-2025-4-10847

4. Мельник В. І. Формування інтелектуального потенціалу інноваційного розвитку економіки України. Вісник соціально-економічних досліджень. 2024. № 1-2 (88-89). С. 21–33. DOI: https://doi.org/10.33987/vsed.1-2(88-89).2024.21-33

5. Сахарова К. Організаційний механізм управління розвитком інтелектуального потенціалу регіону в контексті забезпечення сталого розвитку. Теоретичні та прикладні питання державотворення. 2025. № 33. С. 98–104. DOI: https://doi.org/10.35432/tisb332025325022

6. Мосійчук Д., Шашина М. Інституціональне забезпечення просторового розвитку регіонів в умовах цифровізації економіки. Наукові перспективи. 2024. № 1(43), С. 503-513. DOI: https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-1(43)-503-513

7. Приходько Ю. Інституціональні аспекти регулювання інноваційної динаміки в умовах цифрових трансформацій. Економіка та суспільство. 2025. № 81. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-81-104

8. Перепелюкова О., Хіцан Д. Формування інтелектуально-інноваційних детермінант регіональних економічних систем в умовах креативної економіки. Економіка та суспільство. 2025. № 82. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-82-69

9. Сидоров О. Зміна управління інтелектуальним потенціалом підприємства в умовах переходу до цифрової економіки. Економіка та суспільство. 2025. № 81. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-81-66

10. Дергалюк Б. В. Роль інтелектуального капіталу для здійснення структурної модернізації регіональної економіки. Інвестиції: практика та досвід. 2020. № 5-6. С. 17–20. DOI: https://doi.org/10.32702/2306-6814.2020.5-6.17

11. Бояркіна Л. В., Бойченко Е. Б. Обґрунтування ризиків у системі економічної безпеки підприємства та засобів їх нівелювання. Аграрні інновації. 2023. No. 18. С. 228–233. DOI: https://doi.org/10.32848/agrar.innov.2023.18.32

12. Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: постанова Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 № 526. URL: https://surli.cc/atbihj

13. Про схвалення Концепції розвитку цифрових компетентностей: розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 № 167-р. Київ, 2021. 25 с. URL: https://storage.thedigital.gov.ua/files/b/9b/2503be69553cb643e5244a4c049069bc.pdf

14. Регулювання регіонального розвитку у фокусі сучасних реформ: наукова доповідь / наук. ред. С. Л. Шульц; ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долішнього НАН України». Львів, 2025. 87 с. URL: https://ird.gov.ua/irdp/p20250039.pdf

15. Ткач Д. Інноваційний потенціал України в умовах війни: тенденції та можливості. Вчені записки Університету «КРОК». 2024. No. 3(75). С. 31–35. DOI: https://doi.org/10.31732/2663-2209-2024-75-31-35

16. Іванцов С.В. Стратегічні засади та напрями розвитку цифрової економіки в Україні в умовах європейської інтеграції. Актуальні проблеми економіки. 2024. № 12(282). С. 138–146. DOI: https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-1-282-138-146

17. Остапенко Р., Поливана Л., Мазоренко М. Роль цифрових проєктів у трансформації обліку та аналізу фінансових даних. Via Economica. 2025. № 9. С. 62–70. DOI: https://doi.org/10.32782/2786-8559/2025-9-9

18. Ніценко В. С., Остапенко Р. М. Цифрова трансформація аграрного підприємництва в контексті стратегій сталого розвитку та європейської інтеграції. Інноваційний вектор розвитку обліку, фінансів, аналізу й аудиту в Україні та світі: зб. праць учасників IV Міжнар. наук.-практ. конф. (6-7 листоп. 2025 р.). Житомир: Поліський національний університет, 2025. С. 59-62. https://doi.org/10.6084/m9.figshare.30735509

19. Рижикова Н., Бірченко Н., Остапенко Р. Вплив цифровізації на трансфертне ціноутворення в Україні. Економіка та суспільство. 2024. № 66. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-66-81

20. Dankevych A., Levchenko Y., Dankevych V., Nitsenko V., Ingram, K. Neo-Economic Doctrine of Innovative Economic Transformation: Digital, Creative, and Socio-Ethical Aspects of Business. Financial and Credit Systems: Prospects for Development. 2025. No2(17). P. 180-191. DOI: https://doi.org/10.26565/2786-4995-2025-2-15

21. Ніценко В.С. Управління конкурентоспроможністю підприємств на ринку насіння зернових культур. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2025. No 4. С. 131-136. https://doi.org/10.36887/2524-0455-2025-4-29

1. Nitsenko, V.S. (2020). Innovative development of the oil and fat industry in the context of the functioning of agricultural holdings: the case of Ukraine. Visnyk KhNAU im. V.V. Dokuchaieva, Seriia „Ekonomichni nauky", 2, 360-364. https://doi.org/10.31359/2312-3427-2020-2-371

2. Nitsenko, V.S., Hanzhurenko, I.V., Ingram, K.L. (2020). The potential for development of oil and fat industry enterprises. Visnyk KhNAU im. V.V. Dokuchaieva, Seriia „Ekonomichni nauky", 3, 226-238. https://doi.org/10.31359/2312-3427-2020-3-226

3. Dankevych, A., Nitsenko, V., Shpak, A., & Lypovyi, D. (2025). Professional ethics of an economist and social responsibility of business in the conditions of innovative changes: corporation, digitalization, European integration and creative economy. International Scientific Journal "Internauka". Series: "Economic Sciences", 4. https://doi.org/10.25313/2520-2294-2025-4-10847

4. Melnyk, V. (2024). Formation of the intellectual potential of Ukrainian economy innovative development. Socio-economic research bulletin, 1-2(88-89), 21–33. https://doi.org/10.33987/vsed.1-2(88-89).2024.21-33

5. Sakharova, K. (2025). Organizational mechanism for managing the development of intellectual potential of the region in the context of sustainable development. Theoretical and applied issues of state-building, 33, 98–104. https://doi.org/10.35432/tisb332025325022

6. Mosiichuk, D., & Shashyna, M. (2024). Institutional support for spatial development of regions in the context of digitalization of the economy. Scientific perspectives, 1(43), 503-513. https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-1(43)-503-513

7. Prykhodko, Y. (2025). Institutional aspects of regulating innovation dynamics in the context of digital transformations. Economy and Society, 81. https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-81-104

8. Perepeliukova, O., & Khitsan, D. (2025). Formation of intellectual and innovative determinants of regional economic systems in the context of the creative economy. Economy and Society, 82. https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-82-69

9. Данкевич А. Є., Ніценко В. С., Шпак А. Д., Липовий Д. В. Професійна етика економіста та соціальна відповідальність бізнесу в умовах інноваційних змін: корпоратизація, цифровізація, євроінтеграція та креативна економіка. Міжнародний науковий журнал "Інтернаука". Серія: "Економічні науки". 2025. № 4. https://doi.org/10.25313/2520-2294-2025-4-10847

10. Dergaliuk, B. (2020). The role of intellectual capital for structural modernization of the regional economy. Investytsiyi: praktyka ta dosvid, 5-6, 17–20. https://doi.org/10.32702/2306-6814.2020.5-6.17.

11. Boiarkina, L. V., & Boychenko, E. B. (2023). Justification of risks in the system of economic security of the enterprise and means of their leveling. Agrarian innovations, 18, 228–233. https://doi.org/10.32848/agrar.innov.2023.18.32

12. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2019). On approval of the Strategy for the development of innovation activity for the period up to 2030 (No. 526). https://surli.cc/atbihj

13. Ministry of Digital Transformation of Ukraine. (2021). On approval of the Concept for the development of digital competencies (No. 167-p). https://storage.thedigital.gov.ua/files/b/9b/2503be69553cb643e5244a4c049069bc.pdf

14. Shults, S. L. (2025). Regulation of regional development in the focus of modern reforms: scientific report. State Institution «Institute of Regional Studies named after M.I. Dolishnyi NAS of Ukraine». Lviv. https://ird.gov.ua/irdp/p20250039.pdf

15. Tkach, D. (2024). Innovative potential of Ukraine under war conditions: trends and opportunities. Scientific notes of the University "KROK", 3(75), 31–35. https://doi.org/10.31732/2663-2209-2024-75-31-35

16. Ivantsov, S. (2024). Strategic foundations and directions for the development of the digital economy in Ukraine in the conditions of European integration. Actual Problems of Economics, 12(282), 138–146. https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-1-282-138-146

17. Ostapenko, R., Polyvana, L., & Mazorenko, M. (2025). The role of digital projects in the transformation of accounting and financial data analysis. Via Economica, 9, 62-70. https://doi.org/10.32782/2786-8559/2025-9-9

18. Nitsenko, V.S., Ostapenko, R.M. (2025). Tsyfrova transformatsiia ahrarnoho pidpryiemnytstva v konteksti stratehii staloho rozvytku ta yevropeiskoi intehratsii. Innovatsiinyi vektor rozvytku obliku, finansiv, analizu y audytu v Ukraini ta sviti: zb. prats uchasnykiv IV Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (6-7 lystop. 2025 r.). Zhytomyr: Poliskyi natsionalnyi universytet. pp. 59-62. https://doi.org/10.6084/m9.figshare.30735509

19. Ryzhikova, N., Birchenko, N., & Ostapenko, R. (2024). The impact of digitalization on transfer pricing in Ukraine. Economy and Society, 66. https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-66-81

20. Dankevych, A., Levchenko, Y., Dankevych, V., Nitsenko, V., & Ingram, K.L. (2025). Neo-Economic Doctrine of Innovative Economic Transformation: Digital, Creative, and Socio-Ethical Aspects of Business. Financial and Credit Systems: Prospects for Development, 2(17), 180-191. https://doi.org/10.26565/2786-4995-2025-2-15

21. Nitsenko, V. (2025). Managing the competitiveness of enterprises in the grain seed market. Actual problems of innovative economy and law, 4, 131-136. https://doi.org/10.36887/2524-0455-2025-4-29